

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maciak

Protokolant: Justyna Kubiak, T. R., M. S.

Prokurator: Jacek Szymczak

po rozpoznaniu w dniach: 13.09.2017 r. 10.11.2017 r. 12.01.2018 r. 07.03.2018 r. 11.05.2018 r. na rozprawie

sprawy: **P. S.** syna M. i R. z domu K. urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 02 kwietnia 2016 roku w miejscowości N. w woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził K. Z. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 650 zł pobranej tytułem opłaty za zamówiony towar poprzez wprowadzenie w/w w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy kupna telefonu komórkowego marki S. (...) oferując swój towar za pośrednictwem portalu ogłoszeniowego (...)

to jest o czyn z art. 286 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego P. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. Z. (1) kwoty 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych
3. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adw. G. S. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu;
4. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych i kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łowiczu ustalił następujący stan faktyczny:

P. S. w 2016 roku mieszkał ze swoją konkubiną M. G.. Posiadał komputer z dostępem do Internetu. Korzystał z rachunku bankowego konkubiny w (...) Banku (...) oddział w S. o numerze (...).

Oskarżony oferował do sprzedaży telefony komórkowe, których faktycznie nie posiadał. W tym celu zamieszczał ogłoszenia w Internecie podając fałszywe dane sprzedającego.

Jedno z ogłoszeń umieszczone na portalu (...) przeczytał zamieszkały w miejscowości N. K. Z. (1). Był on zainteresowany nabyciem telefonu marki S. (...). Jako sprzedająca była w tym ogłoszeniu wskazana nieistniejąca osoba S. S. zamieszkała w Ż.. K. Z. (1) skontaktował się z ogłoszeniodawcą drogą mailową i ustalił cenę na kwotę 650 złotych, uzgodnił też sposób dostawy. Mimo przelania uzgodnionej sumy na wskazany rachunek bankowy (...) nie otrzymał

zamówionego telefonu, ani zwrotu pieniędzy. Kwota 650 złotych została zaksięgowana na rachunku M. G. w dniu 04 kwietnia 2016 roku (dowód: zeznania K. Z. k. 2, 96 v, pismo (...) Banku (...) k. 25).

P. S. był w przeszłości karany.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku Zdroju z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie II K 13/15 za czyn z art. 286 § 1 k.k. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata próby i oddany pod dozór kuratora. Sąd nałożył też obowiązek naprawienia szkody. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 26 października 2017 roku zarządzono wykonanie kary warunkowo zawieszanej.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 26 sierpnia 2015 roku w sprawie IX K 538/15 P. S. został skazany za czyn z art. 224 pkt 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 25 września 2015 roku w sprawie IX K 551/15 P. S. został skazany za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin miesięcznie (dowód: dane o karalności k. 72, 137 – 140).

W toku niniejszego postępowania wobec oskarżonego zapadały kolejne wyroki skazujące – do 08 marca 2018 roku było to 27 orzeczeń różnych sądów skazujących go za czyny z art. 286 § 1 k.k. (dowód: dane o karalności k. 137 – 140).

P. S. przyznał się do zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 68).

Oświadczenie oskarżonego nie budzi wątpliwości Sądu co do zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym. Przyznanie się P. S. do zarzucanego czynu koreluje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z dowodami w postaci dokumentów, w tym z informacją uzyskaną z Banku (...). Historia rachunku o numerze (...) wskazuje, że faktycznie na to konto wpłynęły pieniądze w kwocie 650 złotych przelane przez K. Z. (1) w dniu 02 kwietnia 2016 roku. Co prawda rachunek ten należał do konkubiny oskarżonego, która w niniejszej sprawie skorzystała z prawa do odmowy zeznań, ale w ocenie Sądu oskarżony nie miał powodu, by bezzasadnie brać na siebie odpowiedzialność za czyn, którego nie popełnił.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. Z. (1). Są one spójne i konsekwentne, a ponadto korespondują ze znajdującą się w aktach sprawy dokumentacją, w tym z historią rachunku M. G. i z potwierdzeniem przyjęcia dyspozycji przelewu. Pokrzywdzony składając zawiadomienie o przestępstwie nie wiedział, kto jest sprawcą czynu, ani jak doszło do jego popełnienia. Nie miał powodów, aby składać w niniejszej sprawie fałszywe zeznania i narażać się na odpowiedzialność karną. K. Z. (1) ujawnił wszystkie znane sobie fakty, w tym przyznał, że nie była to jedyna tego typu sytuacja, jaka go spotkała w krótkim czasie, choć jego zdaniem obydwa zdarzenia nie mają ze sobą związku.

Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów. Ich autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i jego analiza wskazują, że P. S. dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k. na szkodę K. Z. (1).

Przestępstwa oszustwa dopuszcza się ten, kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy, zaś wyzyskanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już

istniejących, niezgodnych z rzeczywistością, opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej. Ponadto osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew jej woli.

Działania sprawcy zmierzającego do wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd nie muszą przybierać form jakiegoś szczególnego podstępu, charakteryzować się szczególną przebiegłością (choć w praktyce bardzo często taki charakter mają). Wystarczające jest bowiem ustalenie jakiegokolwiek działania, które może spowodować błędne wyobrażenie o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (zob. post. SN z 26.6.2003 r., V KK 324/02, niepubl.), mogą to być nawet działania polegające tylko na wywołaniu pewnych pozorów, przy których sprawca, często całkowicie zasadnie, przewiduje, że na ich podstawie sam pokrzywdzony dokona błędnej ich oceny.

Działania sprawcy oszustwa mają na celu wywołanie u pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o istniejącej rzeczywistości (nie przyszłości) w zakresie tych okoliczności, które mają znaczenie dla podjęcia przez niego decyzji o rozporządzeniu własnym lub cudzym mieniem, a więc okoliczności dotyczących np. sytuacji majątkowej sprawcy, jego rzeczywistych zamiarów, cech i wartości oferowanego przez niego towaru itp.

K. Z. (1) zdecydował się na zakup za pośrednictwem portalu (...) telefonu komórkowego Samsung G. (...) za 650 złotych. Cena ta nie sprawiała wrażenia rażąco niskiej, a całe ogłoszenie nie wydawało się podejrzanym. Pokrzywdzony miał prawo liczyć na to, że niezwłocznie po wpłynięciu na konto sprzedającego pieniędzy towar zostanie do niego wysłany. Tak się jednak nie stało, choć kwota 650 złotych w dniu 04 kwietnia 2016 roku wpłynęła na konto M. G..

P. S. działał ze z góry powziętym zamiarem niewywiązania się z umowy sprzedaży telefonu. Oferował do sprzedaży telefon, którego faktycznie nie posiadał. Jego zamiarem od początku było wprowadzenie w błąd kontrahenta i doprowadzenie go do przelania pieniędzy za towar, którego na pewno nie otrzyma. Tym samym oskarżony wprowadził w błąd pokrzywdzonego co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy a także co do osoby sprzedającej, gdyż podał fikcyjne dane nieistniejącej osoby. Z historii rachunku bankowego oraz z treści wyroku Sądu Rejonowego w Skierniewicach w sprawie II K 276/17 wynika, że pokrzywdzony nie był jedyną osobą, która zapłaciła oskarżonemu za telefon komórkowy wystawiony do sprzedaży w Internecie.

Bezsporne jest też to, że oskarżony doprowadził K. Z. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (pokrzywdzony przekazał pieniądze w kwocie 650 złotych nie otrzymując nic w zamian) oraz że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnął – otrzymał przelane na konto konkubiny pieniądze.

Po otrzymaniu pieniędzy oskarżony przestał kontaktować się z pokrzywdzonym, a jego odnalezienie przez K. Z. (1) było utrudnione z uwagi na podanie nieprawdziwych danych osobowych sprzedającego.

Sąd nie dopatrywał się żadnej okoliczności wyłączającej bezprawność czynu ani winę sprawcy. Z posiadanych przez Sąd informacji wynika, że P. S. jest osobą pełnoletnią i zdrową, nie leczy się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

P. S. był w przeszłości wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne. Większość jednak z 30 wyroków skazujących została wydana już po popełnieniu przez oskarżonego obecnie zarzucanego mu czynu. Należy jednak zauważyć, że zachowanie z dnia 02 kwietnia 2016 roku nie było incydentalnym w życiu oskarżonego. Przeciwnie w krótkim okresie czasu dopuścił się on szeregu przestępstw wyczerpujących znamiona opisanego w art. 286 § 1 k.k. oszustwa. Jednym z takich zachowań jest czyn z dnia 23 lipca 2016 roku, za który oskarżony został skazany w sprawie II K 276/17 przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach. Co istotne czyn ten również polegał na zamieszczeniu na portalu (...) ogłoszenia o zamiarze sprzedaży telefonu marki S. (...) i wprowadzeniu w błąd kontrahenta co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymienionymi w art. 53 k.k.

Sąd wziął pod uwagę sposób działania sprawcy, wysokość powstałej szkody, zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa a także sytuację osobistą i rodzinną P. S. oraz jego właściwości i warunki osobiste.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego oraz jego sposób życia po popełnieniu przestępstwa będącego przedmiotem niniejszej sprawy, w tym brak jakiegokolwiek refleksji i kontynuowanie bezprawnej działalności.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił stosunkowo niewielką wartość szkody oraz fakt przyznania się oskarżonego do zarzucanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył P. S. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego karalność przemawiają przeciwko warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności a także przeciwko wymierzeniu kary łagodniejszego rodzaju na podstawie art. 37 a k.k. czy też skorzystania z możliwości przewidzianej w art. 37 b k.k. Należy zaznaczyć, że obecnie P. S. odbywa kary orzeczone w innych sprawach, a termin zakończenia izolacji penitencjarnej jest bardzo odległy. Tym samym orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności jest w tej sytuacji niecelowe.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. Z. (1) kwoty 650 złotych. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że szkoda nie została naprawiona ani w całości ani w części.

Tak orzeczona kara nie przekracza stopnia winy sprawcy, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego a także wypełni zadania w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wysokość wynagrodzenia dla obrońcy z urzędu została ustalona na podstawie § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Zastosowane stawki zostały powiększone o stawkę podatku VAT w wysokości 23 %. Sąd uwzględnił niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych uznając, że ich uiszczenie w obecnej sytuacji, byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną i majątkową i ograniczone możliwości zarobkowe w związku z odbywaniem w zakładzie karnym kar pozbawienia wolności orzeczonych w innych sprawach.